

Arrest

nr. 135 991 van 9 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 juli 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 september 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. CAVADINI, die *loco* advocaat G.-H. BEAUTHIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 oktober 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag tot machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 26 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

1.3. Op 31 maart 2009 ontvangt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 33bis. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 39 267 van 24 februari 2010 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.3.

1.5. Op 27 februari 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.6. Op 20 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.5. onontvankelijk wordt verklaard.

1.7. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Op 6 februari 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan.

1.9. Op 9 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“ In uitvoering van artikel 52, §4, 5^{je} lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06/02/2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze noch stabiel noch toereikend noch regelmatig zijn. Er werden loonfiches voorgelegd van de Belgische schoonmoeder van betrokkene.

Echter er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische partner met wie betrokkene gehuwd is die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Voor zover deze persoon geen bestaansmiddelen heeft, is de gezinshereniging dus niet mogelijk.

Nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij een aanvraag heeft ingediend op basis van een andere rechtsgrond. vandaar dat overeenkomstig art. 52, §4, 5^{je} lid een bevel om het grondgebied te verlaten hier van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijkte verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij een manifeste appreciatiefout aan alsook de schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht, de artikelen 40ter, 42 en 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen '*verenigd met het principe van goed beheer*'.

3.1.1. De verzoekende partij licht het eerste middel toe als volgt:

"AANGEZIEN de bestreden beslissing een verblijf aan verzoeker weigert om de volgende redenen :

« Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan blijkt dat deze noch stabiel, noch toereikend en regelmatig zijn. Er werden loonfiches voorgelegd van de Belgische schoonmoeder van betrokkene. Echter, er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische partner met wie betrokkene gehuwd is, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Voor zover deze persoon geen bestaansmiddelen heeft, is de gezinshereniging dus niet mogelijk.»

TERWIJL de motivering van de tegenpartij ontoereikend en niet afdoende is en zodoende niet alleen artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en de plicht tot materiële motivering schendt die zich opdringt aan de verwerende partij overeenkomstig de voorgenoemde wettelijke bepalingen, maar eveneens artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing baseert zich op artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, dat stelt dat :

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- **dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.** Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

Ten eerste liggen er in casu wel degelijk bestaansmiddelen voor, zijnde de 2.200 euro netto die Mevrouw CARLOT Nathalie verdient.

Deze voldoen volgens de tegenpartij niet aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden, zijnde omdat deze niet toebehoren aan de Belgische onderdaan in kwestie.

In casu toonde Mevrouw CARLOT Sarah aan dat zij geniet van voldoende bestaansmiddelen aangezien zij, en haar echtgenoot a fortiori, ten laste vallen van haar moeder, waar zij ook inwonen.

Mevrouw CARLOT Sarah is studente leerkracht Frans, en is gedomicilieerd bij haar moeder, die overeenkomstig artikel 203 §1 B.W. een onderhoudsplicht heeft ten opzichte van haar.

Dit artikel stelt: "De ouders dienen naar evenredigheid van hun middelen te zorgen voor de huisvesting, het levensonderhoud, de gezondheid, het toezicht, de opvoeding en de opleiding en de ontplooiing van hun kinderen. **Indien de opleiding niet voltooid is, loopt de verplichting door na de meerderjarigheid van het kind.**"

Deze verplichting voor de ouders bestaat onafgezien van enige vordering in rechte tot het verkrijgen van haar uitvoering.

Mevrouw CARLOT Sarah valt volledig ten laste van haar onderhoudsplichtige moeder, en kan bijgevolg geen beroep doen op een bijstandssysteem. Het OCMW kan immers overeenkomstig de OCMW-wetgeving enkel een leefloon uitkeren wanneer de ouders hun onderhoudsverplichting niet nakomen, hetgeen vervolgens teruggevorderd wordt van de onderhoudsplichtige ouders.

Komt een ouder zijn verplichting tot onderhoud ten opzichte van zijn kind niet na, dan kan hij worden veroordeeld tot het betalen van onderhoudsgeld.

Hieruit volgt dat Mevrouw CARLOT over eigen bestaansmiddelen beschikt in haar hoedanigheid van onderhoudsbehoefte kind.

Er bestaat immers een welbepaalde juridische verplichting van de ouder tot onderhoud van zijn kind, hetgeen er voor zorgt dat Mevrouw CARLOT een subjectief recht heeft op haar levensonderhoud en zij eigen zijn.

In casu dient vastgesteld te worden dat de bestaansmiddelen waar Mevrouw CARLOT over beschikt als onderhoudsbehoefte niet in aanmerking genomen worden als dusdanig. Hierdoor schendt de tegenpartij artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Ten tweede diende de tegenpartij, indien ze oordeelde dat de eigen bestaansmiddelen van Mevrouw CARLOT niet toereikend genoeg waren, deze te toetsen aan artikel 42 van diezelfde wet, da als volgt stelt:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, **dient** de minister of zijn gemachtigde, **op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden**. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

De tegenpartij heeft hier geen appreciatiebevoegdheid en **moet** op basis van de eigen behoeften van de persoon en de behoeften van zijn familieleden bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de Belgische Staat, en kan hiervoor bijkomende inlichtingen vragen.

In haar arrest nr. 78 310 van 29 maart 2012 interpreteert uw Raad het artikel als volgt:

"De Raad laat voorts gelden dat een aanvraag tot gezinshereniging **niet automatisch** wordt geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden **over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden**. Verzoeker kan worden gevolgd in zijn stelling dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, aangezien **nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse heeft uitgevoerd**.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden. **De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet noch een motivering inzake de bestaansmiddelen de referentiepersoon en haar familieleden nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.**"

Het is vaste rechtspraak dat indien er bestaansmiddelen voorliggen maar deze niet voldoen volgens de tegenpartij, deze desalniettemin een behoefteanalyse dient uit te voeren op basis van artikel 42 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing werd op geen enkel moment verwezen naar artikel 42 van de vreemdelingenwet, noch werd er rekening gehouden met het feit dat verzoeker en zijn echtgenote volledig ten laste vallen van Mevrouw CARLOT Nathalie, waar zij ook bij inwonen, waardoor zij geen huurlast hebben.

Op geen enkel moment viel Mevrouw CARLOT Sarah ten laste van de Belgische staat. Zij genoot nooit van een werkloosheidsuitkering of een ocmw-uitkering.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing steunt niet op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven aangezien ervan uitgegaan wordt dat verzoeker automatisch niet in aanmerking komt voor een gezinshereniging als gevolg van het feit dat zijn echtgenote noch student is.

Deze houding kan niet in overeenstemming gebracht worden met de algemene zorgvuldigheidsplicht, die dient voor af te gaan bij het nemen van administratieve beslissingen.

*Een aandachtig onderzoek van het dossier van verzoeker had de tegenpartij doen inzien dat de echtgenoten niet ten laste van de Belgische staat vallen.
Voor deze redenen dient de beslissing vernietigd te worden.
Het middel is gegrond."*

3.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

3.1.3. De verwerende partij heeft de bestreden beslissing formeel gemotiveerd en dus geen toepassing gemaakt van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is. Artikel 4 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, dat in voorliggende zaak niet van toepassing is, kan dan ook niet geschonden zijn.

3.1.4. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.1.5. De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

3.1.6. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schendingen van artikel 40ter en 42 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als echtgenoot van een Belg in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Voornoemd artikel luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Uit voornoemde bepaling volgt dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over bestaansmiddelen rust op de verzoekende partij.

3.1.7. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij het beschikken over voornoemde bestaansmiddelen heeft pogen aan te tonen door het neerleggen van stavingsstukken. De aanvraag van 6 februari 2014 (bijlage 19ter) was gestaafd door middel van een huwelijksakte. De aanvrager werd verzocht om binnen drie maanden een geldig paspoort, een ziektekostenverzekering, het bewijs van voldoende huisvesting en het bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de gevestigde over te maken. De verzoekende partij legde vervolgens een inschrijving bij de mutualiteit voor beide echtgenoten, een tenlasteneming van de schoonmoeder van betrokkene en bewijzen van inkomsten van de schoonmoeder, een huurcontract en een geldig paspoort neer.

3.1.8. Te dezen dient dan ook vastgesteld dat de voorgelegde elementen niet afdoende zijn om voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet in hoofde van de Belgische onderdaan aan te tonen daar de verwerende partij *in casu* terecht oordeelde dat met de loonfiches op naam van de Belgische schoonmoeder geen rekening kan gehouden worden bij de beoordeling van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, daar het de Belgische onderdaan is met wie de verzoekende partij gehuwd is, die dient aan te tonen over dergelijke bestaansmiddelen te beschikken, dat voor zover de te vervoegen persoon geen bestaansmiddelen heeft, gezinshereniging niet mogelijk is.

3.1.9. Uit haar verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij er van uitgaat dat de Belgische onderdaan, zijnde haar echtgenote, wel degelijk beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en wijst zij er op dat voornoemde persoon over deze bestaansmiddelen beschikt in haar hoedanigheid van onderhoudsbehoefstig kind, daar een juridische verplichting van de ouder tot onderhoud van het kind bestaat hetgeen ervoor zorgt dat het kind, *in casu* de Belgische onderdaan, een subjectief recht heeft op levensonderhoud en de middelen haar eigen zijn. De verzoekende partij verwijst naar artikel 203, §1 van het Burgerlijk Wetboek volgens hetwelk de moeder van haar echtgenote ten aanzien van haar echtgenote een onderhoudsplicht heeft, daar de ouders naar evenredigheid van hun middelen dienen te zorgen voor de huisvesting, het levensonderhoud, de gezondheid, het toezicht, de opvoeding en de opleiding en de ontplooiing van hun kinderen en volgens

hetwelk de verplichting tot onderhoud doorloopt na de meerderjarigheid van het kind, indien de opleiding niet voltooid is.

3.1.10. Ingevolge artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de vreemdelingenwet dient de verzoekende partij aan te tonen dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen 'beschikt'. Ook in het arrest van de Raad waarnaar de verzoekende partij ter terechtzitting verwijst wordt vereist dat, indien bepaalde bestaansmiddelen niet voortkomen van de gezinshereniger zelf, de verzoekende partij bewijst dat de gezinshereniger daadwerkelijk over deze bestaansmiddelen beschikt.

De bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust, het weze herhaald, bij de verzoekende partij. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij op afdoende wijze heeft aangetoond dat de Belgische onderdaan, zijnde zijn echtgenote, beschikt over dergelijke bestaansmiddelen. Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 203, §1 van het Burgerlijk Wetboek teneinde aan te tonen dat zijn echtgenote, ingevolge de onderhoudsverplichting die in hoofde van haar moeder jegens haar bestaat, beschikt over voldoende bestaansmiddelen, wenst de Raad er vooreerst op te wijzen dat de verzoekende partij op geen enkel ogenblik een bewijs heeft neergelegd van het feit dat de moeder van de Belgische onderdane jegens laatstgenoemde een onderhoudsverplichting heeft. Zo worden geenszins bewijzen voorgelegd van de studies van de Belgische echtgenote van de verzoekende partij. Daarnaast dient de Raad vast te stellen dat uit het voornoemde artikel 203, §1 van het Burgerlijk Wetboek geenszins blijkt, zoals de verzoekende partij lijkt voor te houden, dat eveneens een onderhoudsplicht bestaat ten aanzien van de echtgenoot van het onderhoudsbehoefstig kind. De Raad ziet ook niet in op welke wijze de echtgenoot van een onderhoudsbehoefstig kind '*a fortiori*' ten laste valt van de ouders van voornoemde persoon, minstens wordt dit door de verzoekende partij niet aangetoond.

In zoverre, ingevolge artikel 203, §1 van het Burgerlijk Wetboek de onderhoudsplicht bestaat ten aanzien van de dochter, zijnde de Belgische onderdane in functie van wie een gezinshereniging wordt gevraagd, dient vastgesteld te worden dat het feit dat de Belgische onderdane door een derde, in casu haar moeder, onderhouden wordt, op die manier in al haar behoeftes kan voorzien en aldus geen beroep kan doen op een bijstandssysteem, niet betekent dat zij effectief zelf over de middelen, waarmee een derde in haar onderhoud voorziet, 'beschikt'.

Ook de theorie dat indien de ouders de onderhoudsplicht niet nakomen, een leefloon wordt uitgekeerd, waarbij overigens niet wordt verwezen naar de desbetreffende relevante regelgeving, zodat de verzoekende partij zich in wezen beperkt tot een blote bewering, is *in casu* niet dienstig, daar in deze hypothese de Belgische onderdane zou beschikken over een eigen leefloon, dit leefloon haar bestaansmiddelen zou vormen en ook deze bestaansmiddelen niet in aanmerking kunnen genomen worden voor de gezinshereniging, daar ze ingevolge artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2° van de vreemdelingenwet niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat indien een ouder zijn verplichting tot onderhoud niet nakomt ten opzichte van het kind, hij kan veroordeeld worden tot het betalen van onderhoudsgeld, waarbij zij opnieuw nalaat de relevante regelgeving en rechtspraak ter zake weer te geven, toont zij met dergelijke hypothetische stelling niet aan dat uit de onderhoudsverplichting van ouders ten aanzien van hun kinderen, zoals beschreven in artikel 203, §1 van het Burgerlijk Wetboek, dan ook kan afgeleid worden dat de kinderen kunnen 'beschikken' over de bestaansmiddelen van de ouders.

3.1.11. Waar de verzoekende partij aanvoert dat de bijlage 20 een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderd-twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. *In casu* wordt geoordeeld, en wordt door de verzoekende partij niet weerlegd, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting, dat geen bestaansmiddelen van de Belgische partner voorliggen. Er dient dan ook uit geconcludeerd te worden dat er géén bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet zodat verwerende partij ook niet de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de

vreemdelingenwet dient uit te voeren en daaromtrent evenmin dient te motiveren in de bijlage 20 noch de verzoekende partij in dit verband om bijkomende inlichtingen dient te verzoeken (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Betreffende de verwijzing naar het arrest van de Raad met nummer 78 310 van 29 maart 2012 merkt de Raad op dat verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar voornoemd arrest. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding weigerde in de desbetreffende zaak het recht op verblijf van meer dan drie maanden wel louter op grond van het gegeven dat de gestelde grens van 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 2 mei 2002 betreffende het recht om maatschappelijke integratie niet werd bereikt en dit zonder een behoeftenanalyse door te voeren. Los van het gegeven dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben, dient de Raad aldus op te merken dat de feiten die aan de grondslag van dit arrest lagen niet gelijkaardig zijn aan deze in de huidig voorliggende zaak, nu *in casu* niet geoordeeld werd dat de bestaansmiddelen niet voldoen, doch wel dat er in hoofde van de Belgische onderdaan, in functie van wie een gezinshereniging wordt gevraagd, geen bestaansmiddelen voorliggen.

Waar de verzoekende partij stelt dat het vaste rechtspraak is dat indien er bestaansmiddelen voorliggen maar deze niet voldoen volgens de tegenpartij, deze desalniettemin een behoeftanalyse dient uit te voeren op basis van artikel 42 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er opnieuw op dat *in casu* niet geoordeeld werd dat de bestaansmiddelen niet voldoen, doch wel dat er in hoofde van de Belgische onderdaan, in functie van wie een gezinshereniging wordt gevraagd, geen bestaansmiddelen voorliggen, zodat niet dienstig kan verwezen worden naar de voormelde 'vaste rechtspraak'.

Ook de verwijzing van de verzoekende partij naar het feit dat zij en haar echtgenote inwonen bij de moeder van zijn echtgenote en aldus geen huurlast dragen en haar echtgenote nooit ten laste van de Belgische staat viel, zij nooit een werkloosheidsuitkering of ocmw-uitkering genoot, is bijgevolg niet dienstig.

Een schending van artikel 42, §1 van de vreemdelingenwet kan aldus niet worden aangenomen. Evenmin diende de verwerende partij te motiveren waarom dit artikel niet in overweging werd genomen.

3.1.12. Met haar stelling dat haar echtgenote op geen enkel ogenblik ten laste viel van de Belgische staat en nooit genoot van een werkloosheidsuitkering of een ocmw-uitkering, toont de verzoekende partij niet aan dat zijn echtgenote beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

3.1.13. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 40ter en 42 van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

3.1.14. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing rekening moet houden met de gegevens van het dossier en met alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partij toont niet aan met welke door haar bijgebrachte documenten de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad wijst er op dat het de verzoekende partij is die een aanvraag indient, en aldus de nodige bewijzen dient bij te brengen.

3.1.15. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing gemaakt van "het" principe van goed bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij laat na, naast de hierboven besproken zorgvuldigheidsbeginsel, te expliciteren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het eerste middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de algemene motiveringsplicht, van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de

wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij zich eveneens beroept op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.1. De verzoekende partij licht het tweede middel toe als volgt:

“AANGEZIEN de bestreden beslissing nergens een melding maakt van de aankomst van de dochter van verzoeker en het respect voor het familiaal en privé-leven van verzoeker, haar Belgische partner en hun dochter

TERWIJL er door de verwerende partij rekening diende gehouden te worden met het gezinsleven van verzoeker in België en meer bepaald het gezinsleven met zijn echtgenote

Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt als volgt :

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”;

Artikel 8 E.V.R.M. is in casu van toepassing aangezien het een getrouwd koppel betreft.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, dient er eerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie/gezinsleven is een feitenkwestie. In casu is er in ieder geval sprake van een gezinsleven aangezien het huwelijk voltrokken werd tussen beide personen. Het betreft in casu inderdaad een eerste toelating, waarbij volgens de rechtspraak van het EHRM geoordeeld wordt dat er geen inmenging is en er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Volgens het EHRM dient er echter wel onderzocht te worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen; (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij, wanneer er na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, er een schending is van artikel 8 E.V.R.M. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De tegenpartij had in ieder geval een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek moeten houden van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis had.

Door geen enkele aandacht te besteden aan het recht op een gezinsleven van verzoeker in België schendt de tegenpartij niet alleen artikel 8 E.V.R.M., maar ook zijn motiveringsplicht, het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het kan immers niet als evenredig beschouwd worden ten opzichte van het te bereiken doel van de wetgever, verzoeker de gezinshereniging met zijn echtgenote te ontzeggen.

Er zijn immers ernstige hinderpalen om het gezinsleven verder te zetten in zijn land van herkomst. Dit gezinsleven is bijzonder moeilijk aangezien Mevrouw CARLOT enkel de Belgische nationaliteit heeft. Zij heeft nooit gewoond in Marokko en beschikt niet over een verblijfstitel in dit land. Bovendien studeert zij in België en kan zij haar studies niet verderzetten in Marokko.

De bestreden beslissing eerbiedigt de voorwaarde van ‘noodzakelijkheid in een democratische samenleving’, opgelegd door paragraaf 2 van artikel 8 E.V.R.M. niet.

Het blijkt op geen enkele manier uit de bestreden beslissingen dat de tegenpartij overgegaan is tot het in balans brengen van de belangen in het licht van de huidige situatie van verzoeker en zijn echtgenote.

Er werd geen enkele individuele analyse gemaakt van de verblijfsaanvraag, die automatisch werd afgewezen enkel en alleen op basis van het inkomen van de echtgenote verzoekster.

Er dient bijgevolg geoordeeld te worden, voor al deze redenen, dat er een schending heeft plaatsgevonden van artikel 8 E.V.R.M. juncto de motiveringsplicht, het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Voor deze redenen dient de beslissing vernietigd te worden.

Het middel is gegrond.”

3.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr.

154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.2.4. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *“familie- en gezinsleven”* noch het begrip *“privéleven”*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip *“privéleven”* wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere

van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.2.5. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing nergens melding maakt van de aankomst van haar dochter en het respect van het familiaal en privéleven, haar Belgische partner en hun dochter, terwijl de verwerende partij rekening diende te houden met het gezinsleven met zijn echtgenote. De verzoekende partij vervolgt dat artikel 8 van het EVRM van toepassing is daar zij een getrouwd koppel zijn, dat de verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek had moeten houden op grond van de omstandigheden van de zaak waarvan zij kennis had, dat door geen enkele aandacht te besteden aan het recht op een gezinsleven de verwerende partij artikel 8 van het EVRM, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel schendt. Zij meent dat het niet evenredig is ten opzichte van het te bereiken doel van de wetgever om haar de gezinshereniging met haar echtgenote te ontzeggen. Als ernstige hinderpalen om het gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst voert de verzoekende partij aan dat haar echtgenote enkel de Belgische nationaliteit heeft, nooit in Marokko gewoond heeft en er niet over een verblijfstitel beschikt alsook dat zij in België studeert en haar studies niet kan voortzetten in Marokko. De verzoekende meent dat op geen enkele manier uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij overgegaan is tot het in balans brengen van de belangen, dat er geen individuele analyse werd gemaakt van de verblijfsaanvraag, die automatische werd afgewezen op basis van het inkomen van haar echtgenote.

3.2.6. Waar de verzoekende partij zich beroept op een gezinsleven met haar dochter, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt dat de verzoekende partij een dochter heeft die in België zou verblijven. Gezien de verwerende partij nooit op de hoogte werd gesteld van de aanwezigheid van 'een dochter' in België, kan het haar ook niet ten kwade worden geduid hierover niets vermeld te hebben in de bestreden beslissing.

Voorts blijft de verzoekende partij in gebreke om *in concreto* aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing een inmenging vormt van haar gezinsleven met haar dochter, zij beperkt zich immers tot de enkele stelling dat de bestreden beslissing geen melding maakt van de aankomst van haar dochter in België, zonder verdere verduidelijkingen met betrekking tot haar dochter of betreffende het gezinsleven met haar dochter.

De verzoekende partij beroept zich op een gezinsleven met haar echtgenote.

In zoverre zij zich tevens zou beroepen op een privéleven dat los staat van dit ingeroepen gezinsleven kan de Raad enkel vaststellen dat zij in gebreke blijft te duiden welk concreet privéleven dat wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM zij zou hebben opgebouwd in België.

3.2.7. De Raad herinnert er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien de verzoekende partij immers een aanvraag indiende om een verblijfskaart van een familielid van een Belgisch onderdaan en er haar geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag om verblijfskaart als familielid van een Belg wordt ingediend, houdt dit in dat de verzoekende partij moet voldoen aan de daartoe wettelijk vastgestelde voorwaarden, neergelegd in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Uit de beoordeling van het eerste middel blijkt dat op goede gronden werd beslist dat de verzoekende partij daaraan *in casu* niet voldoet.

3.2.8. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders.

In zoverre de verzoekende partij meent dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om met haar echtgenote in haar land van herkomst of elders te verblijven, stelt de Raad vast de verzoekende partij, zoals reeds aangegeven, op geen enkel ogenblik een bewijs heeft overgemaakt van de studies van haar echtgenote. Voorts dient ook vastgesteld te worden dat de verzoekende partij zich ter gelegenheid van haar inleidend verzoekschrift beperkt tot de stelling dat haar echtgenote in België

studeert en haar studies in Marokko niet kan voortzetten, doch nalaat een bewijs over te maken van de studies van de echtgenote, noch van de duur van haar studies. Zoals reeds aangegeven komt het de verzoekende partij toe om op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Het gegeven dat de echtgenote enkel de Belgische nationaliteit heeft, nooit in Marokko heeft gewoond en niet beschikt over een verblijfstitel in Marokko, vormt op zich ook geen onoverkomelijke hinderpaal. Immers toont de verzoekende partij niet aan dat het voor haar echtgenote onmogelijk zou zijn om tot een verblijf in Marokko te worden toegelaten.

De verzoekende partij toont aldus niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders of in haar land van herkomst verder te zetten. Zij blijft eveneens in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat haar partner haar niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen.

De bestreden beslissing leidt voorts niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de wettelijke voorwaarden. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228) minstens toont zij dit niet aan in het verzoekschrift. De verzoekende partij toont niet aan dat het niet mogelijk zou zijn om contacten te onderhouden met zijn echtgenote.

3.2.9. De Raad benadrukt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

De verzoekende partij toont met haar summier betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om met haar partner (en kind) in België te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat en al evenmin dat de verwerende partij geen belangenafweging zou hebben gedaan.

3.2.10. Bovendien wordt opgemerkt dat in zoverre de verzoekende partij de mening lijkt toegedaan dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsplicht inhoudt, dit niet kan afgeleid worden uit dit verdragsartikel en de verzoekende partij maakt dit ook niet aannemelijk. In zoverre de verzoekende partij van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 van het EVRM is overgegaan, kan zij niet gevolgd worden. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 van het EVRM omvat geen dergelijke motiveringsplicht.

3.2.11. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, noch van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. Uit wat voorafgaat besluit de Raad dat de verzoekende partij geen gegrond middel heeft aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER